

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Jeets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, Zwolle; Dr K. Fernhout, Vreeswijk; Prof. Dr F. W. Groshede, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 39000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 1 Buitenland f1.50 en voor Ned-Indië f2.— per jaar.
Advertentieën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Bij den negenden jaargang. — De duidelijkheid der Heilige Schrift. I. — Uit de Schrift: Liefde tot het Woord (Ps. 119:97). — Kerkelijk Leven: Reformatie in de prediking, N. Classis en Classicaal bestuur, Verhoel en hoersch. — Geestelijke Advies. — Literatuur en Kunst. „De Familie Kense“ door Joanna (Herdahl). — Opvoeding en Onderwijs. „De Haardvuur brandende“. — Persoonlijk. Boekbespreking. — Kerkenieuw.

BIJ DEN NEGENDEN JAARGANG.

Men zal het ons niet euveld duiden, dat wij bij de intrede van den nieuwen jaargang de balans van den ouden niet publiek opmaken.

Het dient tot weinig om openbaar te maken, welke redactionele wenschen onvervuld zijn gebleven en welke niet gewenschte, maar daarom niet ongewenschte, doch voeleer begeerenswaardige vruchten onzer redactionelen disch verrijken.

Dat zijn nu eenmaal de zorgen, welke een Redactie drukken, verlicht door de verrassingen, welke geen enkel jaar uitblijven.

Wij hopen naar onze krachten er toe mede te werken, dat de drang naar voortgaande reformatie in onze kerken en onder ons Gereformeerde volk zich ongehinderd kan openbaren. En waar die drang dreigt te verflauwen is het ons een plicht te trachten dit te voorkomen en het kwijnende op te wekken.

Beziel van hartelijke liefde jegens onze kerken wenschen wij onze oogen voor haar gebreken niet te sluiten.

Overtuigd van het tekort onzer kerken, wenschen wij niet door meedoogenlooze kritiek onze liefde te smoren.

Wij werden er in het afgelopen jaar aan herinnerd, dat evenals personen ook bladen benijders kunnen hebben.

Ons blad werd er niet de dupe van — dat zou ongelukkig zijn uitgedrukt — maar genoot er de eer van.

Het „Algemeen Weekblad voor Christendom en Cultuur“, het groote orgaan der Ethische Richting, haalde den lang niet ethischen (in welken zin ook genomen) truc uit om zijn geachte clientele te berichten, dat abonné's van ons blad naar het Weekblad overliepen.

Maar al was deze leugen nog zoo snel, zij werd door een onzer medewerkers in een ommen van tijd achterhaald.

Het Weekblad zweeg.

Waarschijnlijk uit schaamte.

Toch mag de vraag gesteld of het en voor zijn Christendom en voor zijn Cultuur niet geboden ware zijn verontschuldigen aan te bieden.

Het was de eerste maal in zijn achtjarig leven, dat men ons blad op zoo onedele wijze concurrentie poogde aan te doen.

Met dat al heeft men zich over zulk een bestrijding te bedroeven. Als men zóó zijn lezerskring moet uitbreiden, moet de toestand wel niet rooskleurig zijn.

Het Weekblad liet zich hier leelijk in de knari kijken.

Hoe onaangenaam zulk een onfaire bestrijding voor ons ook zij, omdat wij op goede verstandhouding met de christelijke pers, ook waar er principiële verschillen bestaan, hoogen prijs stellen, het is in elk geval beter benijd dan beklagd te worden.

Als novum bracht ons blad in den afgesloten jaargang een enquête.

Dat dit novum eenige opspraak zou verwekken, daarop moest worden gerekend. Daar is het een novum voor.

Toch achtte de betrokken rubricist het resultaat alleszins bevredigend en hij is dan ook voornemens om ook omtrent andere belangrijke kwesties in het kerkelijk leven het oordeel der lezers te vragen. Op die manier wordt ons Gereformeerde volk in de gelegenheid gesteld om over dingen, die het ter harte gaan, zich uit te spreken en komen zij, die tot leiding geven geroepen zijn er beter van op de hoogte, wat niet slechts in den uiteraard beperkten kring van hun omgeving, maar onder de leden der Gereformeerde Kerken in heel ons vaderland en daarbuiten leeft.

Daarmee is ons blad geen vrije tribune geworden. Mocht vroeger al eens aandrang zijn uitgeoefend om het tot zulk een publieke spreekplaats te maken, wij hebben daarvan steeds weerstand geboden. Al zal men eenige differentie onder de velen, die erin schrijven, ontdekken, gezorgd wordt, dat het principiële gehuld zuiver is.

Een program voor den nieuwen jaargang ontwikkelen we niet.

Hiervan kan men verzekerd zijn, dat de Redactie rusteloos bezig is verbeteringen aan te brengen.

Daarvoor vragen wij een woord: wacht en ziet.

En houden wij het doel der voortgaande, geleidelijke reformatie ook in den nieuwen jaargang voor oogen. God van den hemel doe het ons gelukken.

HEPP.

DE DUIDELIJKHEID DER HEILIGE SCHRIFT.

I.

Het opschrift boven deze artikelenreeks welke geen overdreven verwachtingen op.

Men meene niet, dat wij hierin het geheele leerstuk van de duidelijkheid der Heilige Schrift willen behandelen.

Dit zou in een serie, welke slechts vijf artikelen mag bevatten, eenvoudig niet doemlijk zijn.

Daarom is beperking vanzelf voorgeschreven.

Nu is het echter niet zoo gemakkelijk om die beperking in een opschrift te laten spreken.

Immers, wij stellen ons voor de duidelijkheid der Schrift speciaal tegenover de dwalingen van den nieuwen tijd te handhaven.

En gelijk het in de geschiedenis van Christus' kerk vaak voorkwam, moet de afwijking van die dwalingen ons voeren tot nieuwe positieve verwerking van dit leerstuk.

Bij de negatie kunnen wij niet blijven staan.

De dwalingen van de laatste eeuw stellen voor vraagstukken, waarop antwoorden moeten worden gegeven, waaraan men vroeger uiteraard nog niet dacht.

Zij nopen ons zelfs heel deze leer van vorm of aan in te denken.

Waar dit zóó is, zal men dadelijk gevoelen, dat ook een opschrift als dit: de duidelijkheid der Heilige Schrift gehandhaafd tegenover hedendaagsche dwalingen, nog te breed zou zijn.

Want alleen de uiteenzetting van die dwalingen zou reeds meer dan vijf artikelen kosten.

En dan waren we aan de weerlegging en de thetische ontwikkeling nog niet eens toe.

We kunnen dan ook niet meer geven dan een fragmentarische beschouwing.

We moeten ons tevreden stellen met hier en daar een greep te doen.

De Gereformeerde Dogmatiek heeft dit onderwerp vooral beschouwd in antithese met Rome. Van een ontvouwing van de Roomsche leer in deze onthouden we ons, gelijk wij boven afspraken.

Het zij genoeg aan te stippen, dat volgens Rome de Schrift in zichzelf duister is en dat zij eerst duidelijk wordt door de uitlegging der kerk.

Inzover de Schrift licht uitstraalt, dankt zij dat alleen aan het leeraamt.

Hoewel het niet zoo werd uitgedrukt, komt het Roomsche gevoelen toch hierop neer, dat Kerk en Schrift zich tot elkander verhouden als zon en maan.

Gelijk de maan zelf geen lichtbron is, maar zelf het licht van de zon moet ontvangen, is de kerk dank zij de clerus, die in zijn hoofd Christus op aarde vertegenwoordigt, de lichtcentrale, die de Schrift met geleiddraden omspanst en van gloeilampjes voorziet, zoodat dit duistere boek een helder schijnsel begint af te werpen.

Vandaar dan ook, dat Rome het gevaarlijk acht, wanneer de Schrift zonder dat de kerk eerst voor hen de gloeilampjes opdraait, door de leeken wordt gelezen.

Niet alleen verbiedt zij het gebruik maken van vertalingen, waaraan de kerk niet het zegel van haar goedkeuring heeft gehecht, maar op zichzelf is het den leek ook niet geoorloofd, al is hij daartoe bij machte, de Schrift in den grondtekst te onderzoeken.

Daarvoor moet in elk speciaal geval door de kerk dispensatie worden verleend. De kerk wil de beoordeeling aan zich houden of een leek genoegzaam van haar licht is doortrokken vóór en aler hij tot de Schrift komt.

Rome en de Reformatie staan ook in deze alzoo vierkant tegenover elkander.

Rome belijdt de duisterheid van de Schrift.

De Reformatie belijdt de duidelijkheid of helderheid van de Schrift.

Toen echter voor de kerken der Reformatie een periode van verval aanbrak, werd de leer van de duidelijkheid der Schrift door velen, vooral onder de theologen, losgelaten.

Het verzet tegen deze leer kwam van twee kanten, n.l. van het Rationalisme en het Piëtisme.

Het Rationalisme lag zoo in bewondering voor het licht van de rede, dat het geen ander licht daarnaast dulden kon, ook niet het licht van de Schrift. De strijd ontbrandde tusschen openbaring en gezond verstand. Het ontbrak niet aan pogingen om Schrift en rede met elkander te verzoenen, maar de strekking daarvan was steeds om de rede de Schrift te laten doorlichten. De Schrift kon vergeleken met een doolhof van donkere mijngangen, terwijl de rede met haar toorts daarin den weg wies. Alles in de Schrift werd gerationaliseerd. Dichters, profeten, historieschrijvers, apostelen en de andere mannen, die de Heilige Schrift hadden te boek gesteld, werden als voorloppers van het Rationalisme gepresenteerd, die torenhoog boven hun tijdgenooten uitstaken. Dit standpunt kon echter niet lang worden volgehouden. Eerlijkheid gebod te erkennen, dat niet al de waarheden der Schrift in redewaarheden